

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Home Credit Slovakia, a.s.**, so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Justičná 9, proti žalovanému **J. K.**, bývajúcemu v S., za účasti vedľajšieho účastníka **Občianskeho združenia slovenských spotrebiteľov AZ**, so sídlom v Skalici, Petrovská 10, zastúpeného JUDr. Jozefom Kempom, advokátom v Chorvátskom Grobe, Námestie Josipa Andriča 1, **o zaplatenie 87,08 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7 C 625/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 6. novembra 2013 sp. zn. 3 Co 188/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Svidník rozsudkom zo 16. mája 2013 č. k. 7 C 625/2012-32 zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala zaplatenia 87,08 € s príslušenstvom. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že žalobkyňa nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že účastníci konania uzatvorili úverovú zmluvu. Po vykonaní dokazovania okresný súd uzavrel, že posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa pod sankciou ich absolútnej neplatnosti. Preto právny vzťah účastníkov konania súd prvého stupňa posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva a podľa osobitného právneho predpisu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že predmetná zmluva

o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobkyňa opiera uplatnený nárok je absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom považoval súd prvého stupňa právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 137/2003). Ročná úroková sadzba je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere je uvedená ročná úroková sadzba 34,05 %. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci decembri 2008 na úrovni 14,64 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 34,05 % ročne uvedená v zmluve podstatne (viac ako dvojnásobne) prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci decembri 2008. Žalobkyňa ako nebankový subjekt pri poskytovaní úverov síce podstupuje vyššiu mieru rizika, čo sa môže odraziť na výške úrokov, pretože výška úrokov pri nebankových spotrebiteľských úveroch nemusí dôsledne kopírovať výšku úrokov pri porovnateľných bankových úveroch, ale dohodnutá výška úrokov musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku. Dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch prevažne z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Dohodnutá úroková sadzba 34,05 % ročne, ako podstatná zložka právneho úkonu je v rozpore s dobrými mravmi, preto predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere sa svojím obsahom prieči dobrým mravom. Preto súd prvého stupňa považoval predmetnú úverovú zmluvu za absolútne neplatnú a nepovažoval za podstatné zaoberať sa, či všeobecné úverové podmienky sa vzhľadom na drobnosť písma (nečitateľnosť, a teda ničotnosť) stali alebo nestali súčasťou úverovej zmluvy. Pokiaľ došlo medzi účastníkmi neplatnej zmluvy k plneniu, nastupuje medzi nimi režim bezdôvodného obohatenia. Keďže žalobkyňa poskytla žalovanému úver vo výške 431,49 € a žalovaný jej zaplatil sumu 668,16 €, čo znamená, že žalovaný zaplatil viac ako bola suma poskytnutého úveru, z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 6. novembra 2013 sp. zn. 3 Co 188/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. V odôvodnení uviedol, že v predmetnej veci je potrebné súhlasiť so skutkovými zisteniami i právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý kritickým

spôsobom prehodnotil uplatňované nároky žalobkyne v tomto konaní. Pokiaľ ide o úroky z úveru, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že je potrebné dohodu vzniknutú medzi účastníkmi vo výške ročnej úrokovej sadzby 34,05 % považovať za absolútne neplatnú, a to z dôvodu, že dohodnutý úrok medzi účastníkmi bol o 19,41 % vyšší ako bola priemerná úroková miera z úverov poskytnutých v tomto období bankami. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaná domácnostiam v mesiaci decembri 2008 na úrovni 14,64 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 34,05 % ročne uvedená v úverovej zmluve podstatne, viac ako dvojnásobne prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci decembri 2008. Táto okolnosť spôsobuje pochopiteľne značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka, pričom so zreteľom na charakter organizácie žalobkyne, je potrebné vychádzať práve z takejto priemernej úrokovej miery úverov poskytovaných bankami, pretože žalobkyňa je subjektom, ktorý poskytuje úvery a v tom slova zmysle je porovnateľný s bankovými inštitúciami. Za týchto okolností súhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 34,05 % ročne ako podstatná zložka právneho úkonu je v rozpore s dobrými mravmi a je absolútne neplatná. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaný čerpal úver vo výške 431,49 € (12 999 Sk). Zaviazal sa k úhrade poskytnutého úveru v 36 mesačných splátkach po 20,88 € (629 Sk). Konečná výška úveru s odplátou bola v úverovej zmluve naformulovaná vo výške 701,46 € (21 132 Sk). Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd zdôraznil, že súdna kontrola mohla byť vykonaná aj vo vzťahu k cene úveru. Keďže žalobkyňa poskytla žalovanému úver vo výške 431,49 € a žalovaný žalobkyni zaplatil 668,16 €, tzn. že zaplatil žalobkyni viac ako bola cena poskytnutého úveru, správne postupoval súd prvého stupňa ak žalobu o zaplatenie 87,08 € s prísl., ako nedôvodnú zamietol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Uviedla, že :

1. v zmysle § 237 písm. f/ OSP sa jej postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom, pretože rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnený, keďže sa odvolací súd nevysporiadal s argumentáciou dovolateľky,
2. v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP s ohľadom na absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sa stáva rozhodnutie nepreskúmateľným a konanie odvolacieho súdu je tak postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

3. v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ OSP Krajský súd v Prešove ako odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pričom vzhľadom na absenciu akéhokoľvek odkazu na hmotnoprávne normy pri sporných bodoch rozhodnutia prvostupňového súdu, na ktorých relevantnosť žalobkyňa v odvolaní poukazovala (čím bola ako už bolo vyššie naznačené dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom), nie je možné sa kvalifikovane vyjadriť k nesprávnemu právnemu posúdeniu odvolacieho súdu, keďže tento vo svojej podstate žiadne právne posúdenie ipso facto nevykonal, keď sa len stotožnil s odôvodnením prvostupňového súdu.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že dovolanie nie je dôvodné a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľka napadla rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľka existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdí a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), tvrdí, že vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je konanie zaťažené aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho

konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo

upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za správne čo sa týka skutkových ako aj právnych záverov. Na ich doplnenie sa navyše osobitne zaoberal výškou dohodnutých úrokov z úveru, ako aj sumou, ktorá bola žalovaným v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok žalobkyni za poskytnutý úver splatená. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospeli k záveru, že dohodnutá úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi a ako zmluvnú podmienku je ju potrebné považovať za absolútne neplatnú. Ďalej uzavrel, že žalobkyňa poskytla žalovanému úver vo výške 431,49 € a žalovaný žalobkyni zaplatil 668,16 €, tzn. že zaplatil žalobkyni viac ako bola cena poskytnutého úveru, správne postupoval súd prvého stupňa ak žalobu o zaplatenie 87,08 € s prísl., ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku žalobkyne, že odvolací súd sa nezoberal argumentáciou žalobkyne ohľadom prípustnej výšky úrokov z úveru za poskytovanie úverov nebankovými spoločnosťami v danom čase je potrebné uviesť, že súdy nižšieho stupňa postavili svoje rozhodnutia na skutočnosti, že dohodnuté úroky z úveru boli o 19,41 % vyššie ako bola priemerná úroková miera z úverov poskytnutých v tomto období bankami, a nie na skutočnosti akú výšku úrokov v danom období bolo možné dohodnúť. Dovolací súd pripomína, že judikatúra ELSP nevyžaduje, aby

na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolateľka v dovolaní ďalej tvrdila, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaný a vedľajší účastník mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová